

Székre dobált ingecske, szoknya:
gyűrötten úgy ring le a rét
hegyről a völgybe, hol combtővig
meztitlenek a jegenyék.

Levél

Kigombolt pitypangok alatt
keresem a melleidet,
megsimogatlak, átölelek,
bár nem vagyok veled.

Úgy sorakoznak a virágok,
a sárga, a fehér, a kék,
mint polcodon szép rendbe rakva
bugyik és kombinék.

Gondos kezéd nyoma a tájon:
az esővel behintett tavat
simára vasalod még – aztán
mellém fekszel s nekem adod magad.

Kora-tavaszi éjszaka

Kora-tavaszi éjszaka.
Alszol – a takarón kezéd,
álmodban csillagok fagyott
rügyeit melengeted.

A ház előtti fán, az ágak
közein – sisakréseken
keresztül bámul ránk a hold:
Isten néz farkasszemet velem.

Gyönyörű oltalmam, a holdfény
dárdája téged nem sebez meg,
mellbimbóid – hegyekre épült
végvárai a szerelemnek.

Elalszom én is, rettegésem
lány szuszogásod szertefújja...
S nyelved és nyelvem lángjai
holnap összelobbannak újra.